

Глава втора: Посетителите

– Слушай, вече сто пъти ти казвам, че нощно време трябва да изключваш компютъра си! Вчера сутринта пак беше включен, вече започвам да се дразня. И, ако обичаш, побързай малко. Седем и половина е, закъсняваш за училище.

Мама стоеше на прага и по стар навик потропваше с кокалчета по рамката на вратата. Ането, разчорлена и все още подута от сън, неохотно се изхлузи от леглото и зашляпа към банята.

– Ама аз го изключих – възрази тя не съвсем уверено. – Сигурна съм, че снощи го изключих. И как ли не, след вчерашната врява. Ще рече човек, че съм забравила да изключа ютията.

– Престани да остроумничиш, ако обичаш! Знаеш, че не понасям немарливостта. Не става дума само за изхарчения ток, човек просто трябва да поддържа нещата си в ред. Това го повтарям поне от пет години насам.

– Аз пък поне от пет минути насам повтарям, че го изключих – изръмжа Ането, вече напълно будна. – Не знам какво му става на този сандък, вече напълно е откачил. Вчера като се прибрах пак беше включен и екранът беше пълен с неразбираеми знаци. Да не е хванал някой вирус?

– Какво, какво?

Мама се приближи до компютъра и, разглеждайки го от сигурно разстояние, усилено започна да обмисля.

– Да си разменяла дискове с приятелите си?

Ането сви рамене.

– Какво да разменям, на него и без това никаква сваятна игра не върви? Стар сандък, направо е за боклука!

– Достатъчно, достатъчно ... А да си получавала съобщения по електронната поща? От непознати, имам пред вид? Опитай се да си спомниш, моля те! Знаеш колко важна е работата ми, ако и на моя компютър се промъкне някой вирус ...

– Електронна поща, ама че скука! Не съм я пипала от месец насам, там и без това няма нищо интересно.

– Каквото повикало, това и отвърнало – отбеляза Мама. Междувременно тя вече прелистваше тефтерчето си. – Добре, закуската ти е долу в кухнята, а кутията със сандвичите е в хладилника. И не забравяй спортния сак, днес имате час по плуване. Извинявай, няма да те изпратя. Тая работа ми се вижда прекалено сериозна. Отивам веднага да се обадя ...

Тя се обърна и изчезна в стаята си. Ането дълго гледа подире й, почеса се и повтори:

– Ама аз съм сигурна, че го изключих. Напълно съм сигурна.

* * *

– Странна работа. – Техникът отпи глътка кафе и отново се наведе над отворения компютър. – За пръв път виждам подобно нещо.

– Какво, толкова ли е сериозно? – попита Мама уплашено. – Вирус, нали? Знаех си, разбира се.

– Не, не, машината е съвсем наред. Само клавиатурата ...

Той млъкна, отново постави специалните очила с малки цилиндрични увеличители и започна съсредоточено да изследва клавиатурата на компютъра.

– Ето, погледнете тук. По-странно нещо не съм виждал. Гуменото покритие е ... като разядено. Сякаш някой го е поливал с киселина.

– Ане! – сопна се Мама. – Колко пъти ти казвам да не пиеш Кока-Кола докато играеш на компютъра!

Ането настръхна.

– Не, малката със сигурност не е направила нищо – обади се техникът. – Погледнете, дупчиците са разпределени само върху гумените конуси, чрез които се прави контакт с матрицата. Сякаш са правени нарочно. И абсолютно прецизно. Това в никакъв случай не е работа на дете. И все пак не разбирам кой би се занимавал с такова нещо.

Мама го гледаше боязливо и кимаше.

– А сега какво, нова клавиатура ли да купуваме? – намеси се в разговора Ането. – Аз имам малко спестени пари, ако трябва ...

Техникът се поусмихна.

– Не, това едва ли ще е необходимо. Всъщност клавиатурата работи съвсем изправно, нужно ѝ е само по-основно почистване. А дупчиците едва ли ще пречат, освен ако не започнат да събират прах. В такъв случай действително бих ви препоръчал да купите нова клавиатура. Но в момента и старата върши работа.

– Е, значи компютърът е наред, така ли? – попита Ането. – Тогава за какво беше тая дандания? Ане това, Ане онова ... Каквото и да стане, все аз съм виновна!

Тя изпръхтя и нацупено напусна стаята. Техникът отново се усмихна и започна да събира инструментите си.

Когато след няколко дни отново намери компютъра включен, Ането изобщо не се ядоса. За това просто не ѝ остана време, защото откъм екрана се перчеше голям надпис:

„Не пипай клавиатурата!“.

В първия момент тя дори не се уплаши, макар че сърцето ѝ се разтупа лудешки. „Голиат, това е работа на Голиат непобедимия!“ мина през ума ѝ като светкавица. Пред очите ѝ за миг се изредиха всички картини от напрегнатия шахматен мач, който тя беше успяла да изравни срещу Голиат Непобедимия – най-мощният компютър в Гората на призраците. Е, не без помощ, но все пак беше успяла. Леле, каква страшна изненада! Най-после! Най-после новина от Гората!

– Голиате, това ти ли си? – попита тя предпазливо и за всеки случай направи няколко крачки назад. – Ако си мислиш, че ще ме уплашиш, откажи се. Тия не ми минават, нали знаеш?

Компютърът не показва с нищо, че е бил впечатлен от хладнокръвната реч. Екранът за момент потъмня, после върху него бавно започна да се изписва нов надпис:

„Не знам кой е Голиат. Аз съм Дан, инженер четвърта степен.“

– Ане, идваш ли най-после или да започвам без теб? – дочу се откъм кухнята нетърпеливият глас на Мама. – Изключвай вече компютъра, за днес игра достатъчно.

– Почакай, Дан или който и да си – прошепна Ането възбудено и изключи компютъра. – После пак ще си поговорим, на спокойствие.

Нещата обаче се оказаха не толкова прости. Когато след около половин час тя се завърна, трепереща от нетърпение, компютърът си остана ням, независимо от всичките ѝ усилия. Това я ядоса ужасно, но всички увещания, приятелски или не, отидоха напразно. Нищо не помагаше. Сигурно затова, когато в края на краищата тя си легна без да е разбрала нищо повече, в очите ѝ проблясваха гневни сълзи, горчиви и парещи както само гневните сълзи могат да бъдат.

Нощта, започнала така неприятно, продължи по същия мизерен начин. Отначало тя дълго се въртя в леглото, измъчвана от любопитство и гняв. Най-после успя да заспи, но само за да бъде споходена от кошмари, изпълнени с най-различни чудовища. Накрая се събуди от нетърпим сърбеж, сякаш някой хубавичко я беше нажулил с коприва. Тя подскочи, отхвърли изпомачканата завивка, светна нощната лампа и започна да се чеше

настървено. Колкото и да търси обаче, не успя да открие нищо подозрително в леглото си. Вече се канеше да се гушне отново, когато очите ѝ изведнъж се отвориха широко – екранът на компютъра светеше матово, а върху него, със същите дебели букви, се четеше надпис:

„Достатъчно лентяйство! Време е за работа!“

Червенокоска се изправи в леглото, огледа се предпазливо, после стана и бавно се приближи до работната маса, готова да драсне навън при най-дребния знак за опасност. Нощната тишина се нарушаваше единствено от шума на шурците в градината, примесен с тихото жужене на компютъра. Тя се покашля, приведе се над екрана и прошепна:

– Добре, щом толкова настояваш. Аз нямам нищо против работа, стига да не е скучна. Но първо ще трябва да ми кажеш кой си. И как си влязъл в компютъра ми?

Екранът просветна, надписът изчезна и се замени с друг:

„Добре, излизам. Светни лампата и внимавай да не ме смачкаш.“

– Ах, значи ти не си Голиат – подвикна Ането разочаровано. – Аз пък все си мислех, че е той ... Хей, я почакай! Как така да не те смачкам? Ти да не си ...

Тя не довърши изречението, защото по ръба на клавиатурата вече пълзеше нещо много дребно. Мравка, разбира се – точно както беше си помислила. Най-обикновена мравка като хилядите други, с които Ането беше се запознала в Гората. Червенокоска направо щеше да заподскача. Мравките, нейните приятели! Как ли са попаднали тук? Тя за момент прехвърли през ума си сцените от последната среща ... Ами да! Тогава раничката беше напъхала шепка мравки в един от джобовете си ... Точно така – всички мислеха, че мравките са изпадали след щателното отупване. Оказва се обаче, че не било съвсем така. Гледай ти! Значи човек все пак може да донесе със себе си нещо от вълшебната гора.

– Ти какво, заспа ли? – избръмча насреща ѝ компютърът-Дан със странен металически глас. – Нали се разбрахме, че ще работим?

– Ти и да говориш ли можеш? – Ането направо зяпна. – Все си знаех, че вие сте умни, но чак толкова? Я кажи как го правиш.

– В момента използваме разговорния модул на системата – отговори металическият глас. – Нормално програмно обезпечение, стандартна част от операционната система.

– Аха – почеса се Ането. – Май скоро ще започна да разбирам. – После отново се оживи – Хей, я кажи, вие ли опоскахте захарта? Заради вас мама направо ми насоли главата!

– Точно затова трябва да говорим – отвърна металическият глас. – Не можем да останем повече тук, храната е прекалено малко. Ако в скоро време не се върнем у дома, всички сме изгубени.

– Бедничките – отвърна Ането загрижено. – Толкова ли сте гладни? Ако искате да ви намажа филия с масло?

– Храната тук не ни понася – беше отговорът. – Дори и захарта не е същата. Трябва да побързаме, няма време за губене!

– Добре, но как? – запита Ането. – Преди можехме да използваме стъкленото кълбо. Нали знаете, като се опита човек да счупи кълбото и веднага се задейства онзи смерч, който те пренася в Гората. Но това ставаше само докато то беше прозрачно. Не знам какво му е станало, вече е напълно черно. Не става за нищо, вижте сами!

Тя набързо претърси стаята и скоро откри черното кълбо, търкулнато между два кашона със стари списания. Върна се и го постави до клавиатурата.

– Виждаш ли, напълно черно. И смерчът не работи, опитвала съм какво ли не. Ех, ако само можех да ви помогна! Но с това повредено кълбо? За никъде сме, всичките.

– Ще трябва да го поправим – каза компютърът-Дан. – Имаш ли тук някакви технически справочници?

– Технически справочници? – Ането се опули. – Не, нямам никакви справочници. Впрочем ... Чакай, хрумна ми нещо. Можем да потърсим по интернет. Ами да, ей сега ще потърся.

Тя придърпа стола и тъкмо се канеше да затрака по клавиатурата, когато компютърът предупредително избръмча.

– Не пипай клавиатурата! – тросна се металическият глас. – Под всеки клавиш се намират по няколко мравки, които се грижат за комуникацията. Ако чукнеш отгоре ще ги премажеш.

– Значи ето за какво били дупчиците – плесна с ръце Ането. – Хей, Дан, това ти ли го измисли? Значи вие командвате компютъра, така ли? Ти трябва да си някой гений!

– Неволята учи – отвърна компютърът-Дан скромно. – А сега да се върнем към важните неща. Първо – стъкленото кълбо ...

– Ах, да – въздъхна Ането. – Нали ти казах, нищо не ми хрумва. Откак се върнах последния път от Гората все е така черно. Не знам какво да правя. Ако само раничката беше жива ...

– Че какво ѝ липсва на раничката? – запита компютърът-Дан, за пръв път проявявайки любопитство. – Тя си е жива и здрава.

– Да бе, знам – отвърна Ането. – И последният път така беше, но тогава можех да разговарям с нея чрез кълбото. Когато е тук, тя не може да се движи и говори, разбираш ли? Само през стъкленото кълбо виждах, че тя се движи – и така успяхме да се разберем, със знаци. Но сега и това не става, проклетото кълбо ни връзва ръцете!

– Момент моля – отвърна компютърът-Дан. Измина около минута, която се стори на Ането като час, после металическият глас се обади със смешно равнодушие:

– Ане, глупаче! Страшно те обичам!

– Дан, ако си решил да се шегуваш ...

– В момента предавам онова, което казва раничката – отвърна компютърът-Дан. – Между другото, тя го повтаря поне от пет минути насам. Направо става досадна.

– Раничке! Моя мила раничке! – Ането сграбчи приятелката си и я запремята високо във въздуха. – Ей сега ще те изям!

– Казва, че ако веднага не я пуснеш на пода, думичка няма да ти проговори повече – намеси се компютърът-Дан. – Ти си знаела, че не обича такива шегички.

– Добре де, добре – съгласи се Ането, все още замаяна от радост, после внимателно положи раничката върху работната маса. – Ох, направо не ме свърта на едно място.

– Тогава вземи две кърпи и поиграй хоро! – отвърна раничката с помощта на компютъра. – Ама че си хлапе, кога ще пораснеш най-после?

– Аха, всичко е наред – отбеляза Ането делово. – Щом раничката се цупи, значи е време да ѝ намерим работа. Дан, я разкажи малко по-подробно за плановете си. Раничката също трябва да знае всичко.

– Засега нямам никакви планове – отвърна мравката-инженер. – Ясно е само, че трябва да намерим обратния път към къщи. Както казах, тук храната не ни понася, пък и започва да става прекалено студено.

– Това май няма да стане много лесно – измърмори Ането загрижено. – Аз също искам да надникна под чернилката в кълбото, но не мога. Впрочем, това кълбо обикновено показва какво става в Гората на призраците. Това само за твоя информация, Дан.

– Хей, момент, момент – обади се тя отново, без да изчаква изнервящо бавния отговор. – Кълбото винаги показва какво става в Гората, нали? Миналия път така разбрахме за парка Хайноланд.

Върху матовия екран се появи голяма въпросителна.

– Ами, искам да кажа, че щом то е черно, нещо в гората не е наред. Там сигурно има нещо ... нещо като затъмнение, разбирате ли?

– Преди да дам отговор ще трябва да го изследвам по-обстойно – отвърна инженерът-мравок. – Моля за внимание, сега другарите ми ще се заемат с тази операция.

– Добре, но внимавайте – отвърна Ането. – Забравих да ти кажа, че понякога то изведнъж става много горещо. Ще си помисли човек, че отвътре гори огън.

– Ей сега ще видим – каза компютърът-Дан. – А сега без излишни движения, ако обичаш!

В същия момент по масата изведнъж започнаха да пъплят стотици, ако не и хиляди мравки, сякаш някой беше ги изсипал от торба. Ането дори нямаше време да се учуди, а кълбото вече беше покрито от плътна жива вълна, която проблясваше матово. Червенокоска зачака търпеливо, но мравките май няха намерение да привършват скоро. Гледката остана непроменена в продължение на толкова дълго време, че тя започна да губи търпение.

– Слушай, Дан – обади се тя. – Няма ли да ни кажеш най-после какво става там. Успяхте ли да откриете нещо?

Отговор не последва.

– Добре, да речем, че това означава „не“ – отговори си тя сама. – Впрочем, забравих да те питам дали мога да дойда с вас когато намерите начина. Няма да ме оставите тук сама, нали?

Думите ѝ бяха прекъснати от внезапно раздвижване сред мравките, което, макар и безшумно, изглеждаше доста паническо. Плътното, метално проблясващо покритие на кълбото изведнъж започна да се прокъсва, в него се появиха дупки и мравките започнаха да ваят по масата като черен дъжд. Някои от тях се зацухаха безумно, други останаха да лежат и само една малка част се зае да въвежда ред сред обърканото множество. Малко по малко хаосът започна да намалява и в скоро време вълната от живи същества започна да се оттича между разпилените по масата предмети. Преди Ането да е успяла да разбере нещо, те вече бяха изчезнали, също толкова безшумно и неочаквано, колкото и при появяването си.

– Хей, Дан, какво стана? – извика тя уплашено. – Май се случи нещо лошо, защо се разбягахте?

– Да-а-ан, не ме измъчвай, моля те! – примоли се тя след като напразно беше очаквала отговор в продължение на една изпълнена с напрежение минута. – Кажи ми какво стана, ще се пръсна от страх!

– Момент, моля – последва безпристрастен отговор. – В момента анализирам ситуацията.

– Добре, ти пак си анализирай, но поне ми кажи опасно ли беше.

– За тридесет и двама от другарите ни то се оказа смъртоносно – избръмча компютърът-Дан. – Топлинен удар. Това кълбо изглежда е по-опасно отколкото предполагаме.

– Смъртоносно? – ахна Ането и прикри уста с ръце. – Но как така ...

Тя вторачи уплашен поглед в кълбото, при което едва не извика: то беше променило цвета си. Вместо черно сега беше мръсно-сиво.

– Дан, видя ли какво стана? – прошепна тя дрезгаво. – Кълбото вече не е черно. Това пък какво означава?

– Нямам представа – отвърна мравокът. – Но във всеки случай това кълбо не ми харесва. Решително, най-решително не ми харесва.